του **Δημήτρη Γκόβα**

Όσο πιο γρήγορα τελειώσουμε με τις αυταπάτες μιας «κοινοβουλευτικής ελπίδας», μιας δήθεν «έστω πιο ήπιας διαχείρισης» ή του μεγάλου ψέματος ότι δεν υπάρχει εναλλακτική και άλλος δρόμος, τόσο πιο αποφασιστικά και πιο γρήγορα θα αναπτυχθούν οι ταξικές συγκρούσεις που είναι απαραίτητες για να αλλάξει η κατάσταση.

Η καθυστέρηση είναι μεγάλη, οι δυσκολίες πολλές, οι αγώνες αναντίστοιχοι της επίθεσης. Μπροστά στους εργαζόμενους το μέλλον εμφανίζεται παγιδευμένο σε ένα περιβάλλον εργασιακής ζούγκλας, καταπίεσης, πολεμικών εξάρσεων, προσφυγιάς, ανεργίας και φτώχειας. Η ανάπτυξη, όταν και όπως έρθει, θα σκοτώσει ό,τι άφησε όρθιο η κρίση τους. Όπως και αν την ονομάσουν, «δίκαιη», «επιχειρηματική και επενδυτική», «παραγωγική», κ.ο.κ. στο έδαφος της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, ανάπτυξη σημαίνει εργασιακή ζούγκλα, τεράστια ποσοστά ανεργίας, μισθοί πείνας κλπ. Ανάπτυξη στον καπιταλισμό σημαίνει αύξηση των κερδών και των οικονομικών δεικτών, όχι καλύτερη ζωή για την κοινωνική πλειονότητα.

Απέναντι σε αυτή την πραγματικότητα που έχει χειροτερέψει τους κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς σε βάρος της εργαζόμενης πλειοψηφίας, υπάρχει ο δρόμος της ανατροπής, της αντικαπιταλιστικής πάλης και του αγώνα. Αγώνας για να ζήσουμε, για να διεκδικήσουμε, για να πάει αλλιώς η κατάσταση.

Απαιτείται σύγκρουση, σκληρή και βαθιά, με όλη τη γραμμή της επίθεσης, της πολιτικής και των μέτρων που παίρνουν κυβερνήσεις και κεφάλαιο για να σώσουν το σάπιο σύστημά τους.

Απαιτείται πολιτική σύγκρουση και ρήξη, με αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα που θα πείθει ότι υπάρχει άλλος δρόμος προς όφελος των εργαζόμενων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, ο οποίος δεν περνάει από τα υπουργικά γραφεία και την Βουλή, δεν κινείται εντός της ΕΕ και των «θεσμών» αλλά αλλάζει ριζικά τους ταξικούς συσχετισμούς, αμφισβητεί τα ιερά και όσια του συστήματος, μιλάει για το όλο και κυρίως κινεί μεγάλες δυνάμεις εκτός ορίων της

πολιτικής και των «σταθερών» του συστήματος. Αυτό είναι το πρώτο ζητούμενο για να αλλάξει η κατάσταση στο κίνημα και τους αγώνες. **Πολιτική ανασύνταξη, εξοπλισμός μάχης και σύγκρουσης. Τα καύσιμα του παλιού τελείωσαν.**

Αν η μία σοβαρή αιτία της κατάστασης του κινήματος είναι το πολιτικό πρόβλημα, η **απουσία συνολικής εναλλακτικής στρατηγικής στους αγώνες** και το περιεχόμενο της πάλης, το δεύτερο σοβαρό πρόβλημα είναι **ο εκφυλισμός και η κρίση του συνδικαλιστικού κινήματος.** Αν, τουλάχιστον, οι ταξικές και αγωνιστικές δυνάμεις δεν μπορούν να το δουν και να αντιπαρατεθούν με αυτό το ζήτημα, τα πράγματα θα δυσκολεύουν ολοένα περισσότερο. Ας είμαστε ξεκάθαροι:

Δεν είναι το κυρίαρχο πρόβλημα η γραφειοκρατικοποίηση του συνδικαλιστικού κινήματος. Είναι η μετατροπή του σε ανοιχτά εργοδοτικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό.

Η ΓΣΕΕ, η ΑΔΕΔΥ, οι μεγάλες ομοσπονδίες, η κυρίαρχη γραμμή των συνδικάτων **δεν είναι ρεφορμιστική, αλλά αστική.** Προωθεί την αστική πολιτική μέσα στην εργατική τάξη. Προβάλλει και υποτάσσεται στα κυρίαρχα ιδεολογήματα και διαπραγματεύεται εντός των πλαισίων της καπιταλιστικής κερδοφορίας και των πολιτικών των αστικών κυβερνήσεων για τις όποιες εξαιρέσεις, καθυστερήσεις και τους όρους χειροτέρευσης της θέσης των εργαζόμενων. Εκφράζει μόνο κάποιες κατηγορίες εργαζομένων.

Η γραμμή αυτή δεν είναι ρεφορμισμός, ο οποίος κάτω από την «πίεση» των ταξικών δυνάμεων θα γίνει ανατρεπτική πάλη. Ο εργοδοτικός και κυβερνητικός συνδικαλισμός έχει πάρει **οριστικό διαζύγιο από τα συμφέροντα της πλειοψηφίας των εργαζομένων.** Οι κινήσεις της ηγεσίας των συνδικάτων είναι κινήσεις κατακερματισμού των εργαζομένων και των αγώνων τους, υποταγής των διεκδικήσεων στα όρια του «ρεαλισμού» και των αντοχών της «εθνικής» οικονομίας των καπιταλιστών.

Πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα από την πρόσφατη «συμφωνία» της ΓΣΕΕ με τους εργοδότες (!) του ΣΕΒ και των άλλων εργοδοτικών ενώσεων και με την κυβέρνηση, για «εθνική γραμμή» διαπραγμάτευσης για το εργασιακό, δεν υπάρχει. Το κεφάλαιο ζητά ελαστικές εργασιακές σχέσεις και εργασιακή ζούγκλα για να μειώσει το κόστος του, η κυβέρνηση ορκίζεται στο μνημόνιο που υπέγραψε και που προβλέπει τις αντιδραστικές σφαγές που ονομάζει «μεταρρυθμίσεις» (μαζί με όλη την «αντιπολίτευση» των φιλελέδων και νενέκων) και η ηγεσία των συνδικάτων κάνει συμφωνία μαζί τους για να υπερασπιστεί τα εργασιακά! **Ρεφορμισμός ή ανοιχτός φιλελευθερισμός** και αντεργατική προδοσία είναι

αυτό;

Ακόμα περισσότερο, οκτώ χρόνια κρίσης και βαθιών αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων του κεφαλαίου προφανώς έχουν επιφέρει βαθιές αλλαγές στη θέση, στη σύνθεση και στη συμπεριφορά της εργατικής τάξης. Αν κάποιος νομίζει ότι με τα καύσιμα και τα εργαλεία των «ενιαίων μετώπων» πολύ προηγούμενων δεκαετιών και τη γραμμή παρέμβασης στα «ρεφορμιστικά συνδικάτα» ξεμπερδεύει, φαντασιώνεται μακριά από την πραγματικότητα.

Στον ιδιωτικό τομέα οι συνδικαλισμένοι είναι επίσημα στο 7-8% (μιλάμε για όσους ψηφίζουν στις εκλογές των σωματείων, όχι όσους είναι πραγματικά ενεργοί). Είναι λοιπόν «νεολογισμοί» και «φυγή από την εργατική τάξη και τα συνδικάτα» οι προσπάθειες να οργανωθεί το 90% των εργαζομένων που δεν είναι στα σωματεία; Είναι ροπή προς θεωρίες «πρεκαριάτου» η προσπάθεια συσπείρωσης και πάλης των δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων που καλούνται να δουλέψουν στα κάθε λογής προγράμματα «κοινωφελούς εργασίας» ως τζάμπα εργατικό δυναμικό για το κεφάλαιο και το κράτος, χωρίς δικαιώματα; Είναι ή δεν είναι εργατική παρέμβαση η προσπάθεια για οργάνωση των ανέργων και των επισφαλώς εργαζομένων που είναι πλέον όσοι και οι εργαζόμενοι;

> Δεν είναι το κυρίαρχο πρόβλημα η γραφειοκρατικοποίηση του συνδικαλιστικού κινήματος. Είναι η μετατροπή του σε ανοιχτά εργοδοτικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό.

Γενικά, η εργατική παρέμβαση και πάλη σήμερα είναι κυρίως και αποκλειστικά εντός των συνδικάτων του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού ή ο προσανατολισμός των ταξικών δυνάμεων πρέπει να είναι στα πιο χτυπημένα και πληβειακά τμήματα της τάξης, που είναι μόνα τους και ανοργάνωτα;

Η θέση μας είναι να αποτελούμε «ομάδα πίεσης» στην εργατική αριστοκρατία και τους Παναγόπουλους ή να δουλέψουμε στην βάση των εργαζομένων, σε κόντρα και ενάντια σε αυτούς που θέλουν καθηλωμένο και υποταγμένο τον εργαζόμενο και τους αγώνες; Συνδικάτα και εργατικό κίνημα είναι οι επίσημοι «θεσμοί» του, που σήμερα εκφυλίστηκαν τόσο που η ανυποληψία τους ζημιώνει κάθε έννοια συνδικαλισμού, ή είναι η δράση με τους εργατικούς θεσμούς της συσπείρωσης και πάλης, εντός και εκτός, αλλά οπωσδήποτε εναντίον του αστικού συνδικαλισμού; Αν δεν απαντήσουμε θαρρετά και έμπρακτα σε αυτά, «η ρόδα θα

γυρίζει στον αέρα». **Δεν μπορούμε να πάμε με μια από τα ίδια!**

Οι ταξικές δυνάμεις, ιδιαίτερα η μαχόμενη και ανατρεπτική αριστερά ή θα συμβάλουν σε ένα σχέδιο και βήματα ταξικής ανασυγκρότησης του κινήματος, ή θα είναι μέρος του προβλήματος.

Αυτό σημαίνει έμπρακτη συμβολή πρώτον, στον εξοπλισμό, την αναγκαία πολιτική γραμμή και την ενιαία έκφραση και ανασύνταξη όλης της αντικαπιταλιστικής αγωνιστικής πτέρυγας, των εργατικών κινήσεων-παρεμβάσεων-σχημάτων σε όλους τους κλάδους και συνολικά. Για να αποτελέσει η ταξική πτέρυγα το πολιτικό νεύρο και την ατμομηχανή της προσπάθειας να αλλάξει η κατάσταση, δίνοντας έμπνευση, δυναμική και προοπτική στον κόσμο του αγώνα, στα συνδικάτα, στις μικρές και μεγαλύτερες μάχες. Διαμορφώνοντας και προβάλλοντας τα σύγχρονα πλαίσια διεκδίκησης, επιθετικών αιτημάτων και λογικής που κινούνται στον αντίποδα της αστικής επίθεσης και των «μειωμένων», υποταγμένων –και ανύπαρκτων στις περισσότερες περιπτώσεις– αιτημάτων και λογικής του υποταγμένου συνδικαλισμού της ήττας.

Δεύτερο, συμβολή και αποφασιστικότητα για ανάπτυξη και βήματα του κινήματος. Να πρωτοστατήσουμε να μπουν σε θέση μάχης τα αγωνιστικά και ταξικά σωματεία. Όπου δεν υπάρχουν, να τολμήσουμε επιτέλους τη δημιουργία εργατικών μορφών συσπείρωσης και αγώνα του κόσμου της εργασίας. Να συμβάλλουμε στη συγκρότηση παντού Επιτροπών Αγώνα, στις οποίες θα χωράνε και θα βλέπουν τον εαυτό τους όλοι οι εργαζόμενοι, είτε έχουν, είτε δεν έχουν σωματείο. Να δούμε τις επιτροπές ως διαρκή όργανα πάλης και αγωνιστικής ταξικής ενότητας στο επίπεδο του μαζικού κινήματος. Και βέβαια να προωθήσουμε το συντονισμό όλου του δυναμικού του αγώνα, τα ταξικά και αγωνιστικά σωματεία, τις επιτροπές αγώνα, τις συνελεύσεις και τις συλλογικότητες του εργατικού κινήματος, τους κλαδικούς και θεματικούς συντονισμούς σε ένα κέντρο αγώνα, που θα έχει αυτοτελή σχεδιασμό και τακτική κλιμάκωσης στις επόμενες μάχες, ακυρώνοντας τον προδοτικό ρόλο των ΓΣΕΕ και ΣΙΑ. Μέσα από συνελεύσεις αγώνα που θα πρέπει να συγκληθούν άμεσα, με πλατιά και ενωτική απεύθυνση και κάλεσμα σε όποιον θέλει να αντισταθεί, να παλέψει πραγματικά, να νικήσει. Σε αυτή τη μάχη πρέπει να συμβάλλει η κοινή δράση όλων των μαχόμενων δυνάμεων του κινήματος και της Αριστεράς.

Γνωρίζουμε, φυσικά, ότι η υπόθεση της ταξικής ανασυγκρότησης δεν θα είναι έργο μερικών μηνών, ούτε φαντασιωνόμαστε γενικά και αόριστα «ανατροπές» την άλλη εβδομάδα. Ανοίγουμε όμως δρόμους, δοκιμάζουμε βήματα, ανάβουμε τη φωτιά. Έχουμε την ιστορική πεποίθηση ότι η αντίσταση των εργαζομένων, παρότι δεν είναι στο επίπεδο που απαιτούν οι

συνθήκες, θα οξυνθεί με πολλαπλές αναμετρήσεις. Ας ετοιμαστούμε αποφασιστικά και κυρίως διαφορετικά και αποτελεσματικά.

Πηγή: ΠΡΙΝ